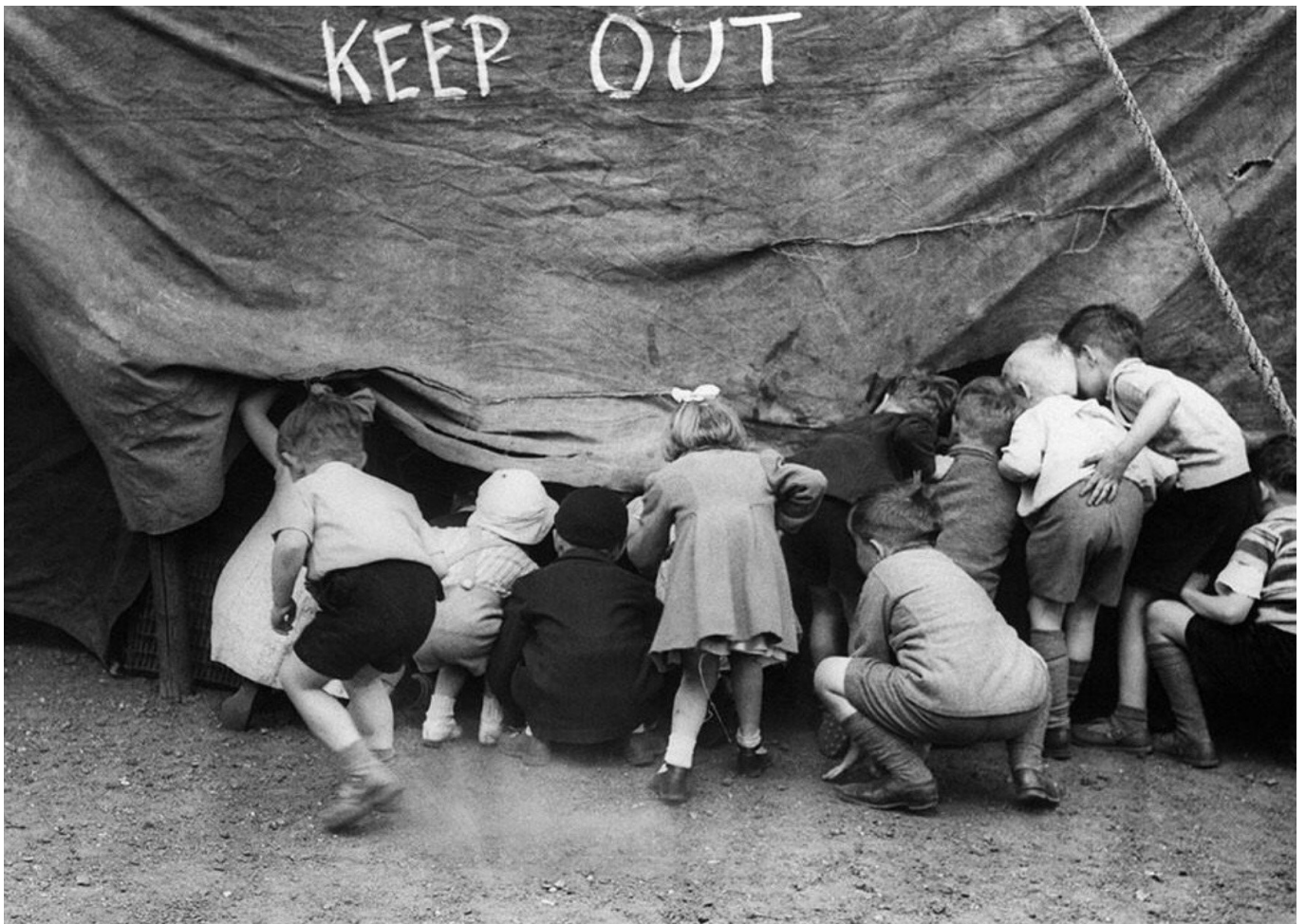

Тема номера: Між карнавалом і ПОСТОМ

РЕДАКЦІЯ VERBUM

31 СІЧНЯ 2024

Шановні читачі! Екклезіяст нагадує, що є «час-пора на всяку річ і на всякий вчинок». Утім, навіть усвідомлюючи, що на все настане слушний момент, ми іноді відчуваємося так, наче опинилися в міжчассі, де майже ні на що не буває слушних моментів.

Діти зазирають у цирковий намет, Лондон, 1943 рік

Тож у цьому випуску «Вербуму» нам ідеться про речі, які «на часі», нехай і зустрічають опір; які складаються із сотень збігів так, що розумієш: вони мусили відбутися саме тут і тепер; які підтримують нас на силах бодай для того, щоб згодом ми мали наснагу будувати майбутнє, у якому нарешті настане, за словами Екклезіяста, «час на мир».

У першому тексті випуску єпископ Микола Лучок нагадує, що єдиний день, у якому ми здатні щось змінити, — це сьогодні. Так, ми всі маємо минуле, із якого сплетена наша ідентичність і події в якому впливають на сьогоднішнє; ми всі думаємо про майбутнє, складаємо плани та плекаємо надії; але робити щось для сповнення цих надій і для лікування вже завданих кривд можемо тільки в теперішньому.

Ірина Максименко пише про трьох авторів, які пережили Аушвіц і змогли розповісти про свій досвід, і про речі, які давали їм силу триматися за кожен новий день. Віктор Франкл, Едді Яку й Едіт Егер мали різні рецепти виживання, найчастіше пов'язані з відчуттям спільноти та причетності: «Я пообіцяв самому собі й Богові спробувати прожити якомога щасливіше життя, бо інакше смерть батьків і всі страждання будуть даремні».

Ірина Пустиннікова розповідає про буковинську традицію маланкування, яка пережила світові війни й радянську окупацію, але зараз може замовкнути — не через зовнішнє втручання, а через певність місцевої влади (і, що тут приховувати, багатьох українців) у тому, що карнавальні традиції нині не на часі. Проте традиція живе, доки до неї звертаються, і якщо не підживлювати її зараз, згодом карнавалу може просто не залишитися.

На завершення випуску Яна Кубишкіна пропонує історію фільму «Тіні забутих предків», який мав стати просто ще однією картиною до круглої дати (ним святкували ювілей Михайла Коцюбинського), але через численні непередбачені випадки виявився переломним явищем для українського кіно й поштовхом, завдяки якому чимало представників знімальної групи відкрило в собі українську ідентичність.